

— Wordt gijlieden nu zot? Ge hebt wel iets anders te doen dan te vechten. Wacht tot ge thuis zijt! Wat mij betreft, ge moogt elkaar dan verslinden, maar nu moeten we voort. De reis begint me lelijk tegen te steken.

Door al dit gerucht ontwaakte de kleine en ze begon luid te wenen.

— Gaat ge zwijgen! bulderde de Zigeuner. Hij greep het arme schaap vast en neep het nijdig in de arm.

Het kind schreeuwde nog harder en de schelm schudde het dan woest door elkander, tierende:

— Zwijg, zwijg, of ik dood u!

— Lafaard, ellendige beul, barstte de vrouw weer los. Vecht eens tegen die vent naast u! Dat durft ge niet, vrouwen en kinderen slaan, dat zijn de heldendaden van Manuel, de Zigeuner!

Brandijzer had de grootste moeite om de woedende Egyptenaar in bedwang te houden.

Eindelijk gelukte het hem een schijnbare vrede te stichten.

— We moeten er nu bijna zijn, sprak de bandiet. 't Is lang geleden, sedert ik door dit bos trok, maar deze viersprong herinner ik me nog. Door de dreef links bereiken we binnen vijf minuten «De Duif», waar de oude Betti zeker nog wel achter de toog staat.

Weldra ontdekten de voetgangers de omtrek ener woning.

— Dat is de herberg, hernam Brandijzer. Blijf hier, ik zal zien of de man binnen zit.

Het bendelid trok alleen in de kroeg.

— Goede avond! groette hij. Wel, Betti, nog gezond en fris, maar toch niet meer van de jongsten.

— 'k Ben geen twintig meer, doch mijn kop is nog goed. Ik zie hier voor mij de waardige Brandijzer, of ik zou me schromelijk bedriegen, antwoordde de waardin.

— Ge hebt een sterk geheugen, hernam de rover, zijn blik op ridder Valens werpende. Gij zijt zeker de bedoelde persoon, die om het kind komt, de afgezant van Baru, ging hij tot de edelman voort.

Deze knikte.

— Uw woorden zijn misschien goud waard, vervolgde Brandijzer. Of zijt ge stom? Mogelijk ook rekt ge u te voornaam, om tot mij te spreken. Maar, ventje, we zijn van dezelfde soort, hoor! De zaak waarvoor ge hier zijt, is niet geschikt voor 't oor der politie, evenmin als wat ik gewoonlijk verricht.

— Ruziemaker! riep Betti.

— Waarom spreekt hij dan niet! Hij kon mij tenminste een groet teruggeven.

— Waar is het kind? vroeg Valens op ongeduldige toon.

— Ha, mijnheer gunt mij toch de eer zijn stem te horen. Ik heb die nog vernomen, en als ik me niet vergis in een bos tussen Denderleeuw en Aalst, toen wij een edelman, de grootvader van dit

gestolen kind, geloof ik, moesten aanvallen. Ach, mijnheertje, word maar niet bleek. Ik ben geen spion van 't gerecht, doch een rover in dienst van Jan De Lichte. Maar ge merkt wel, dat ge ongelijk hebt, niet een woordje met mij te willen klappen.

Ridder Valens, uw voorname kennissen uit de hoofdstad hadden u in dit oogenblik eens moeten zien, ze hadden deze taal eens moeten horen!

— Ge voert de taak van uw meester zeer slecht uit, zei de edelman.

— 't Is of een baron, een graaf tot zijn knecht spreekt. Ik doe niets slecht, vriendschap. Jan De Lichte weet wel, wie hij voor zijn werk kiest.

— Treuzel dan niet langer, viel Betti in. Haal het kind!

— Eerst een druppelke, mijn duivinneke. Maar waar is Lode?

— In zijn bed.

— Die sukkelaar!

— Hij is er wel.

— En gaat hij niet meer stropen, of is hij benauwd sedert hij die witte gedaante in het bos gezien heeft?

— Spot er maar niet mee.

— Dus, ge gelooft ook aan dat spook? Wat vertelt men er ook van? Is 't niet de schim van een vrouw, die haar kind vermoord en in dit woud begraven heeft en nu moet rondwalen na haar dood, om de misdaad te boeten?

— Ik merk, dat ge die historie goed kent.

— Wel, dan zal ik wel een eeuw moeten wandelen als de beul mij door zijn hennepvenster heeft laten zien. Betti, als ge dan nog leeft, kom ik van tijd tot tijd een hartversterkertje pakken.

— Ge zijt zot... met uw mond. Maar zijt ge nu gekomen om te babbelen of voor iets anders?

— Wel, ik zal dan de kleine halen.

Doch, op 't zelfde oogenblik werd de deur opengeworpen, en de Zigeuner stormde binnen gevolgd door zijn vrouw, die Beatrix droeg.

Beiden zagen bleek als de dood; hun gelaat was vertrokken en in de eerste oogenblikken waren ze niet in staat een woord uit te brengen.

— Daar is het kind al! spotte Brandijzer. Er zijn er eigenlijk drie.

— Egyptenaars! riep Betti uit.

— Wit... wit... stamelde Manuel's echtgenote, naar buiten wijzende.

De waardin verschoot van kleur.

— Gaat het spel weer beginnen, mompelde ze.

— Wat is er? vroeg de rover.

— Een witte gestalte kwam op ons af. Nooit heb ik zo geschrokken.

— Onnozelaar!

— Ga zien, als ge me niet gelooft.

— Ja, ga zien, voegde de vrouw er bij.

— Toon nu uw moed, hernam de herbergierster en verlos het bos van dit gruwelijk spook.

Brandijzer bleef echter bij de toog staan en dronk gulzig het glas bier dat de bazin voor hem ingeschonken had.

— 't Is daar weer! klonk het eensklaps.

Allen sidderden. Maar hun vrees ging voorbij, toen ze Lode in nachtgewaad van de voute zagen komen.

— Is het daar weer, herhaalde hij. Er zal dus iets schrikkelijks gebeuren. De laatste keer, dat de witte vrouw verscheen, was dat ook zo. De volgende dag viel een boom boven op Victor, de kolenbrander. Wiens beurt is het nu? Ach, ach, wat zullen we morgen horen.

— Keer terug onder de dekens, ge zult een valing betrappen en dat zal 't eerste ongeluk zijn, zei Betti ruw tot haar man.

— Ik, ik... durf niet.

— Allo, niet tegenspreken! Gaat ge haast? 't Spook komt nooit in huis.

Aarzelend klom Lode weer op de voute. Hij legde zich bevend te bed.

— We zullen onze zaken afdoen, sprak Brandijzer. Zie, heer vreemdeling, hier is de kleine. Onze taak is afgelopen, doe gij met het kind wat ge wilt.

Ridder Valens nam Beatrix in zijn armen en vol aandacht staarde hij haar aan.

— Naar... mama en papa... kreunde het arm schaap.

Het gelaat was nat van tranen, die het bruinachtig poeder wegspoelden zodat hier en daar witte vlekken verschenen.

Ridder Valens boog een ogenblik het hoofd van diepe schaamte.

Hij dacht aan de smart der ouders, ginds op het slot van de oude de Creil, hij dacht aan de afschuwelijke rol, welke hij zelf gespeeld had en nog speelde.

Lang geleden had men hem ook een gestolen kind getoond, zijn neef Godfried, die verdwijnen moest, omdat de ridder goud begeerde! En nu lag hier weer een van Meerdal, een geroofd meisje, en hij was nogmaals, ofschoon tegen zijn wil, in die lage misdaad betrokken.

— Geef ons wat eten! beval Brandijzer tot Betti. We moeten vertrekken.

— En het spook? vroeg de herbergierster.

— Deze avond weer door 't bos! kloeg Manuel.

— Gedrieën, wat kan ons dan deren? hernam de rover luid, maar uit zijn toon sprak toch ook enige angst. Ik moet terug, mijn baas verwacht mij. En als gij niet op tijd bij Jan De Lichte zijt, krijgt ge uw geld niet.

— Ik moet mijn loon hier ontvangen! verzekerde de Zigeuner.

— Ik bezit geen kroon! verklaarde Brandijzer.

— En van mij maakt ge geen duit los! voorspelde Betti.

De Egyptenaar blikte de ridder aan.

— Zult gij hem betalen? vroeg Jan De Lichte's handlanger aan Valens.

— Ik betaal niemand.

— Dat begrijp ik, hernam de bandiet. Manuel, mijn baas moet u belonen. Bij hem dient ge u dus aan te melden. En daarom, ga mee met mij.

— De moedige Brandijzer durft alleen niet vertrekken! spotte Betti.

— Durven, durven, wij durven alles. Maar gezelschap kort de tijd. Geef ons maar wat eten, dan zij we weg.

Een half uur later verliet het drietal de herberg.

Manuel ware liever gebleven, maar de vrees dat hij zijn loon ontgaan zou, deed hem tot deze nachtelijke reis besluiten.

Men sprak maar weinig. Nu en dan zag de Zigeuner schuw ter zijde.

Plotseling greep hij Brandijzer bij de arm en riep op gedempte toon:

— Ginds, ginds!

De rover verschrok. Hij keek in de aangeduide richting. Waarlijk, daar zweefde een witte gestalte tussen de bomen.

— Laat ons vluchten! kermde de vrouw van de Egyptenaar.

Het drietal zette 't op een lopen, en toen Brandijzer het waagde stil te staan en eens achter en rond zich te zien, was de gedaante verdwenen.

De schelmen vervolgden dan hun weg, om zo mogelijk tegen de morgen de hut van Jan De Lichte te bereiken.

EEN EN VIJFTIGSTE HOOFDSTUK.

VAN MEERDAL EN DICK.

We zagen hoe Godfried van Meerdal en Dick te paard het slot verlieten op de avond van de vreselijke dag. Hun rossen draafden snel voort.

— We moeten nog een heel eindje verder, zei de jonge baron tot zijn dienaar. Dick, jongen, ge zijt altijd een trouwe makker geweest en daarom wil ik u wat van mijn geschiedenis verhalen.

— Gij waart steeds een goed heer, voor wie ik door een vuur zou lopen. Nog geen ogenblik heb ik mijn dienst hier beklagd. En de ramp van heden maakt me zo wanhopig als u zelf. Wee, zo ik de schuldige in mijn handen krijgen kan.

— Ik heb wat hoop, onze lieve Beatrix te redden.

— Hoop, zegt ge? Spreek heer, zend me waar ge wilt, ik zal rijden tot ik niet meer kan en dan nog wil ik trachten mijn paard te bestijgen of te voet te gaan.

— We willen deze avond een zogenaamde heks bezoeken.

Dick trok de ogen wijd open.

— Een heks? herhaalde hij. Ha, een waarzegster, een vrouw die alles weten kan.

— Zoals de mensen zeggen, tenminste. Maar ik handel toch verstandiger. Ik reken niet op haar toverkunst, want ik denk dat mijn arm kind dan van ons gescheiden bleef. Luister een ogenblik, ik zal u mededelen, hoe ik met Hille, de heks, in kennis kwam.

Nu deelde Godfried zijn avontuur mede, toen hij, dank aan Hille, 't geheim zijner geboorte leerde kennen.

Onze lezers zullen zich herinneren, dat wij dat in het twaalfde hoofdstuk verteld hebben. We behoeven het dus hier niet te herhalen.

De dienstknecht luisterde met hevige belangstelling en toen zijn meester geëindigd had, riep hij snel:

— Wel, edele heer, als zij u uw ouders aanduidde, zal ze ook de verblijfplaats van jonkvrouw Beatrix kunnen aanwijzen.

— Misschien.

— Ik twijfel er niet aan.

— Hoor verder, Dick. Ik heb Hille tot heden toe onderhouden uit dankbaarheid. Ik kan haar echter niet bewegen haar hut in 't bos te verlaten. Ze wilde daar leven en sterven, verklaarde ze. Onlangs was ze erg ziek. Mijn vrouw, de barones, bezocht haar toen. En in haar wanhoop, vertelde Hille al haar geheimen. Ze kan zo min de toekomst voorspellen als gij of ik. God alleen kent de dag van morgen.

— Maar meester, sta mij toe, dat ik u onderbreek, ze heeft u toch op de rechte baan geholpen.

— Zeker, maar niet door haar kunst. Ze kende het geheim dat mij omringde, daar ze het afgeluisterd had in de woning der mensen, die me geroofd hebben. Ze heeft het aan uw meesteres bekend.

— En waarom gaat ge er dan heen, zo ik het u vragen mag?

— De arme Beatrix schijnt door Zigeuners of Egyptenaars geroofd te zijn. Hille behoort tot dat volk. Dat volk rooft dikwijls kleinen. Misschien heeft ze een woord opgevangen, wellicht kan ze wat te weten komen. In alle geval zal ze mij met raad dienen.

— Een goed gedacht! riep Dick met overtuiging uit. 't Is haar mogelijk bij de Zigeuners te gaan en ze af te luisteren; waar woont ze?

— Niet ver van Velzike.

— Dus in de streek van Jan De Lichte.

— De geboortestreek, maar de ellendeling vertoont er zich niet meer. De Zigeuners echter wel, welke voortdurend de roverhoofdman bezoeken.

— En denkt ge, heer, dat Jan De Lichte in deze misdaad betrokken is?

— Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar 't is wel mogelijk. Hij haat mij diep.

— Jan De Lichte is niet meer zo machtig als vroeger.

— Hij gaat voor niets achteruit.

— Ik zal u niet tegenspreken. Maar ik kan moeilijk aannemen, dat hij in een tijd als deze, waarin hij verduiveld goed op zijn tellen moet passen, zo'n gevaarlijk stuk zou uithalen.

— En waarom niet! Hij heeft andere laagheden verricht, even erg als kinderroof.

— Helaas ja. Maar toen werd hij in 't geheel niet vervolgd. Tegenwoordig echter, denk ik, dat hij alleen aanslagen doet, welke hem voordeel opleveren.

— Wellicht zal hij ons een losprijs stellen, hij handelt uit wraak en uit geldzucht. Maar de uitslag is te onzeker. Ik ben er van overtuigd, dat hij de dag van heden alleen misdaden pleegt, welke hem vast en zeker geld bezorgen.

— Doch wie ter wereld is dan in staat om zulk een kwaad te berokkenen? riep Godfried ongelovig uit.

— Ik heb een ander op 't oog! vertelde Dick.

— Spreek! Wie...

— Baru.

— Baru! herhaalde de baron. Baru, die Brusselaar!

— Ja, een der grootste schelmen, die er op de wereld lopen.

— Maar waarom...

— Waarom, viel de knecht in, waarom hij zo laag handelen zou? Waarom maakte hij van uw afwezigheid gebruik om in het slot te dringen, vermomd en onder een valse naam? Waarom... maar ik spreek te heftig en dat doet mij vergeten, dat ik mij met zaken bemoei, welke mij eigenlijk niet aangaan.

— Ga voort, Dick. Tot mij moogt gij alles zeggen, dat weet ge. We kennen elkaar als trouwe vrienden.

— Meester, ge doet me te veel eer aan. Dat maakt me wel eens hoogmoedig.

— Ge zijt een beste kerel. Maar ik geloof, dat ge soms de mensen al te verkeerd oordeelt.

— Toen ik onlangs die bedelaar op krukken voor bedrieger uitschold, menende dat hij te lui was om te werken en het gemakkelijker vond, de barones door zijn klaagredenen van een arme vrouw en zeven schapen van bleke kinderkens, te misleiden, toen bedroog ik me deerlijk. Ik heb het eerlijk bekend en 'k heb de ongelukkige sukkelaar vergiffenis gevraagd en nog wat... maar dat doet niets ter zake.

— Ge hebt hem een deel van uw spaarcenten in de hand gestopt.

— Meester!

— Ja, ge wist niet, dat ik u bespiedde van uit het torenvenster. En toen heb ik bij mij zelve gezegd: Dick bezit een hart van goud, ik mag die jongen wel in ere houden. En daarom, vriend, zeg alles wat u op 't harte ligt, al moet ge ook tere onderwerpen aanraken.

— Welnu, meester, met die bedelaar bedroog ik mij. Maar als ik beweer, dat Baru de strop, ja, zelfs het rad van de beul, dubbel en dwars verdient, dan overdrijf ik niet. Hij haat u, omdat gij de barones huwdet en ge weet, dat oude lelijke ventje, met zijn vel van perkament, met zijn ineengedrukte knokenkas, met zijn lange klauwen... maar vergeef mij... ik denk, dat ik weer in de keuken zit... ge weet, heer baron, dat die verachtelijke Brusselaar de jonkvrouw huwen wilde. Nu vergaat hij van nijd. Hij gunt u niet dat ge zo'n engel van goedheid hebt gehuwd. God en alle Heiligen mogen onze meesteres spoedig genezen.

Baru, zeg ik, gunt u de barones niet. Hij kan uw geluk niet verdragen. Hij wil het verstoren. En hoe kon die duivel, dat Lucifers-wicht, het beter doen, dan door de lieve Beatrix te roven?

De edelman barstte in snikken los.

— Ach, mijn God, zoudt Ge dat toelaten?... Zou mijn arm, arm kind in de macht van die man zijn?

— Ik ben een ezel, een dwaaskop... men moest mij mijn tong uit mijn wijde bek schroeien... de oude baron de Creil had gelijk, toen hij beweerde, dat ik een babbelwif was... een ratel... een klepper, mompelde Dick, zich voor het hoofd slaande.

— Neen, neen, zei zijn meester, zijn tranen wegvegende... ge zijt een trouw, een verstandig dienaar. Hoe vreselijk ook uw menig zij voor mijn gefolterd vaderhart, ge mocht ze niet weerhouden. Wellicht ziet gij de toestand juist in en onmiddellijk na ons bezoek aan Hille, zullen we een bode naar Aalst zenden, om 't gerecht van die omstandigheid in kennis te stellen.

— Wil ik naar Aalst rijden, misschien kunt gij alleen naar de waarzegster gaan?

— 't Is beter dat we samen blijven.

— Dan vertrek ik dadelijk na onze terugkeer, verzekerde Dick.

— Neen, dan zult ge wat rust nemen. Een der anderen... of ik zelf.

— Ik, meester, met uw verlof en niemand anders. Kom, laten wij onze dieren nog wat aanzetten. Ieder ogenblik is kostbaar.

**
*

Hille zat in haar hut. De kater en de kraai hielden de vrouw zo-als altijd trouw gezelschap.

Dacht de waarzegster niet aan slapen? Had haar uitgeteerd lichaam dan geen behoefte aan rust? Of woonde in dat schijnbaar zo ondermijnd omhulsel een sterke ziel?

Hille had verdriet!

Deze vrouw, die hier zo eenzaam leefde, bezat een dochter, die ze als kind aanbeden had. Het Zigeunerswicht was door de moeder vertroeteld en bedorven geworden. En toen de vader wegtrok om nooit meer terug te keren, had de bedrogene vrouw haar verdriet verborgen, om met haar lieveling te spelen en te stoeien, haar toe te lachen, voor haar liedjes te zingen, met haar te gaan wandelen.

Het kind was groot geworden. De liefde voor een schone Egyptenaar was in het hart van de maagd geslopen en de man met de donkere ogen en de gitzwarte krullen had haar zo betoverd, dat ze hem, ondanks 't geweeklaag, 't gekerm harer moeder, gevolgd was op zijn zwerftochten door het land.

Toen werd Hille waarzegster, toen kreeg ze de naam van toverheks. Velen zochten haar op om raad en voorlichting te ontvangen in duistere zaken; jonge mannen kochten van haar middelen om het meisje, dat hun hart begeerde, te verkrijgen; maagden kwamen haar toverkracht inroepen om de verlangde jongelingen op hen verliefd te doen worden; voor zieke mensen en zieke huisdieren werd ze geroepen. Maar onder dat alles dacht ze met smart aan de geliefde dochter, welke haar moeder vergeten had.

En ziet, op deze avond had ze tijding ontvangen van Ebe, zoals haar kind heette. Maar welke tijding!

Ebe was krank, meldde de bode, die maar enige ogenblikken in de hut vertoefde. Ebe was krank en haar moeder moest bekennen, dat haar zogenaamde kunst nu machteloos was. Och neen, 't was geen toverij, toen Hille menig mens en menig dier uit een zware ziekte deed opstaan, want ze kende de geneeskundige kracht van vele kruiden uit het bos.

Doch kruiden tegen de krankheid van zinnen groeiden er niet onder de hoge bomen.

Ebe was krankzinnig.

Op dat nieuws had Hille hevig geweend, zodat haar mager lichaam schokte. En nu staarde ze met ogen, die niet meer door tranen konden bevochtigd worden, in het vuur.

Ze moest naar haar kind toe... en ze durfde niet.

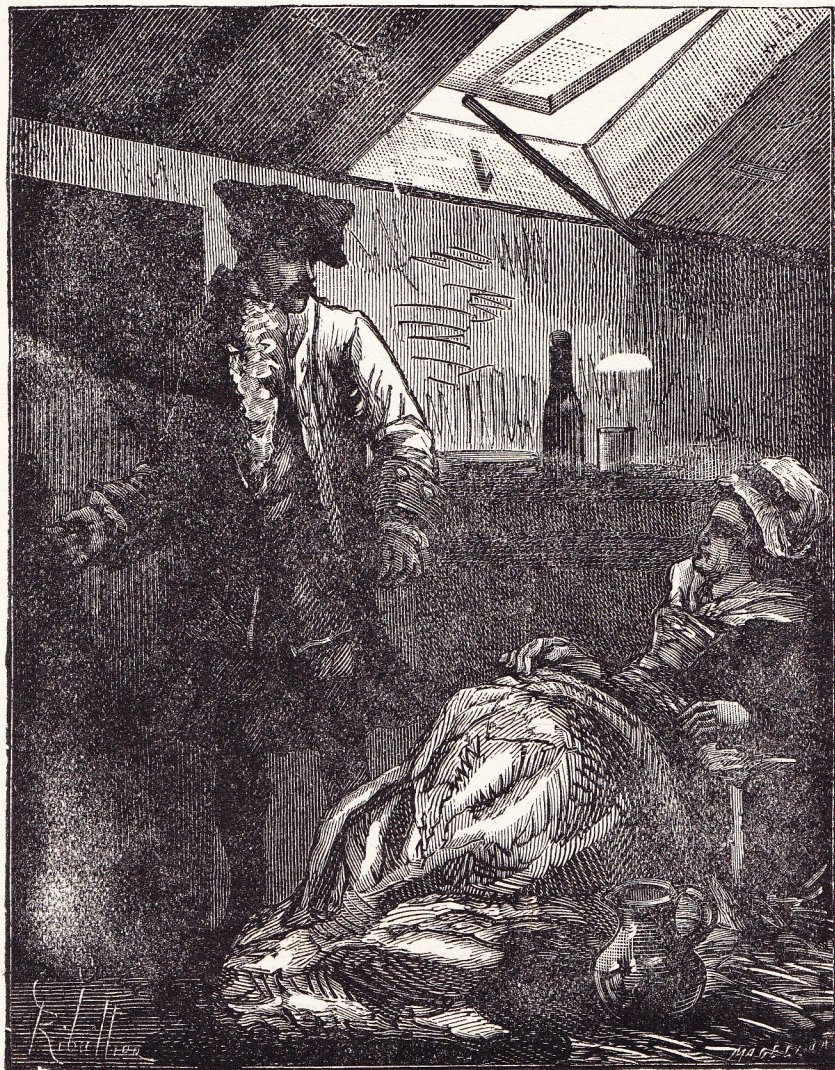
Ebe, haar enige lieve Ebe terug zien en in zo'n toestand? In plaats van de tedere naam van «moeder» allerlei wanklanken, of een waanzinnig gelach moeten aanhoren?

Hille huiverde als ze aan zulk een weerzien dacht.

Ja, de bode had de weg aangeduid, die ze gaan moest, om de ongelukkige dochter te bereiken. En gaan, lopen, draven zelfs, dat kon ze nog wel, daarvoor deinsde ze niet terug.

Maar dat weerzien!

— Ach Ebe, waarom wildet ge weg van mij, waarom verbondt ge u aan een man, die u na de eerste liefderoes als slavinne beschouwt en behandelt!

Op deze avond had ze tijding ontvangen van Ebe. (Blz. 356)

Zo mompelde de waarzegster en de kraai en de kater zagen hun meesteres verwonderd aan.

— Ebe, Ebe, hoe zijt ge krankzinnig geworden? Is de man met zijn donkere ogen en gitzwarte krullen uw beul geworden? Heeft hij u misschien verlaten, zoals uw vader mij? Waarom zijn wij, vrouwen, op de wereld? Om de mannen heerschappij te laten oefenen over ons? Om hun slavinnen te zijn?

En Hille mijmerde voort, totdat een luid geklop haar opschrok.

Ze liet kloppen, ze was voor niemand thuis. Ken zij raad geven, nu ze zelf zo gefolterd werd? Bovendien, men kwam uit eigen belang. Ja, in de nood sprak men schoon, dan vleide men haar... maar later in het dorp verjoeg men haar als een schadelijk beest. Dan wierpen de knapen met stenen en riepen de meisjes: Heks! heks! Velen had ze geholpen, maar wie zou medelijden hebben, nu ze zelve zo wanhopig hier neerzat, ten prooi aan een schromelijk verdriet.

— Hille, doe open! klonk het buiten.

— Ga weg, ik wil niemand zien.

— Hille, ik ben het, Godfried van Meerdal. Doe open.

De heks sprong op. Voor hem of voor zijn vrouw was ze altijd thuis. Voor dat edele echtpaar, dat wel medelijden kende, ook voor een verachte Egyptische, zou ze door een vuur gekropen zijn.

't Volgend ogenblik was de deur open.

— Vergiffenis! ik herkende uw stem niet. Maar ge zijt bedroefd, ge weent. Toch geen onheil, hoop ik.

— Een schrikkelijk onheil. Ze hebben mijn kind geroofd, sprak van Meerdal diep ontroerd, terwijl hij de hut binnen trad.

— Beatrix! gilde Hille. Beatrix gestolen!

Dick vertelde, wat er die middag gebeurd was. De waarzegster scheen een ogenblik haar eigen smart te vergeten.

— En nu hoop ik op uw hulp, zei de baron, toen Dick zijn verslag uitgebracht had.

Hille zag verwonderd haar voornaam bezoeker aan.

— Op mijn hulp, herhaalde ze. Ge weet toch, dat mijn waarzeggerskunst...

— Hier niets vermag, volledigde Godfried. Ja, dat weet ik. Maar laat mij uitspreken. Naar het schijnt zijn de rovers Zigeuners.

— Weet ge dat zeker?

— Getuigen bevestigen, dat een Egyptisch voerman met zijn kar nabij mijn slot geweest is en wel omtrent het uur, waarop Beatrix verdween. Ook de man, die aan mijn meid Flora een aalmoes vroeg en haar door een of ander poeder bedwelmde, was een Zigeuner.

— Dat zijn tenminste bewijzen, hernam Hille. Ons volk wordt dikwijls vals beschuldigd, ofschoon er, ik moet het bekennen, schelmen onder lopen.

— Welnu, omdat Egyptenaars de schuldigen blijken te zijn, kom ik uw hulp inroepen, vervolgde de edelman. Ach, Hille, doe wat ge

kunt. Mijn vrouw ligt doodziek te bed en ze zal de slag niet overleven, zo we haar onze lieveling niet kunnen vertonen.

De waarzegster dacht aan Ebe.

— Ik kan de smart der barones begrijpen, mompelde ze stil. Mijn kind is ook... maar waarom dat te vertellen? Ik zal mijn leed wel alleen dragen. Ik ben oud, mijn dagen zijn geteld. Maar zij zijn jong. Ja, ik moet hen helpen. Toen ik hier ziek lag, verlaten van iedereen, kwam de edelvrouw zelve om mij bij te staan.

— Ik ga mee naar het kasteel, sprak ze luide, maar op één voorwaarde.

— Vraag alles wat ge wilt, eis de grootste beloning.

— Houd op! Vroeger aanbod ik het geld. Nu haat ik het. Ik spreek van geen loon.

— Welke voorwaarde bedoelt ge dan? Ze is bij voorbaat toegeestaan.

— Morgen moet ik een reis doen. Ik zou willen dat ge me naar mijn bestemmingsplaats deedt voeren. Dan win ik de tijd uit, die ik nu verlies door met u mee te gaan. Ik ben thans gereed. Zijt ge te paard?

— Ja.

— Dan klim ik achter de knecht.

— Gij te paard! riep Dick verbaasd.

— Ik zou het misschien nog van u winnen, jonkman, als we om ter hardst reden. Doch 't is nu geen ogenblik om over dat alles te spreken. Ja, ik klim achter u en jaag dan uw dier zo snel ge maar wilt.

De ruiters vlogen in gestrekte draf naar het slot terug. Van Meerdal hoopte, dat bij zijn binnentreden iemand zou jubelen:

— Beatrix is terug! Men heeft haar gevonden. Ze is gezond en wel.

Vergeefse hoop echter. Daar binnen heerste nog altijd wanhoop toen de reizigers van hun late tocht terugkwamen. Stil begaf de kasteelheer zich naar boven. Op de tenen sloop hij in de kamer zijner vrouw. Gelukkig, de kranke sliep. Daar in de hoek stond een klein bedje, helaas! het was leeg.

Als een kind gestorven is, dan kan men nog zijn graf bezoeken, dan weet men tenminste, dat de kleine ingeslapen is om in een beter oord te ontwaken. Maar nu... dat bedje was leeg... en waar bevond zich Beatrix? Waar, waar? En zo ze nu spoorloos verdwenen bleef? Indien alle opzoeken vruchteloos waren?

Al deze gedachten folterden de bedroefde vader, die met ontzetting overpeinsde, hoe ook zijn eigen moeder tot aan haar laatste snik op haar zoon te vergeefs gewacht had.

De liefdezuster zat roerloos bij het bed, haar ogen op de kranke gevestigd.

Van Meerdal voelde zich gerust, nu hij wist, dat zijn gemalin onder goede bescherming was.

Hij daalde terug in de keuken, om een bode naar Aalst te zenden en verder met Hille 't onderzoek uit te breiden.

— Dick is naar de stad gereden, vertelde Wouter aan zijn meester, toen deze in de keuken kwam. Hij zei, dat gij wel wist waarom.

— Die trouwe dienaar! mompelde de baron ontroerd. Vrouw Hille, vervolgde hij tot de waarzegster, welke enige ogenblikken op een bank uitrustte, ga eens mee naar Flora. Dat is de meid, die door de schelm bedwelmde werd.

De Zigeunster volgde de heer des huizes naar boven.

— Als een mens wanhopig is, moet men veel door de vingers zien, zei Agatha, de oude meid, op grommende toon, toen de baron de keuken verlaten had. Als dat Egyptische wijf hier niet voor mijn ogen enige minuten geleden op de bank zat, zou ik het niet geloven, dat onze meester zulk gespuis in huis haalt.

De oude schudde het hoofd.

— Als er morgen veel goud en zilverwerk geroofd is, moeten we niet verwonderd zijn. Dat noem ik nu de benden van 't gilde der langvingers binnen halen! De baas, die helse Jan De Lichte — de duivel hale hem met al zijn handlangers — zal niet ver af zitten.

— Die vrouw is een waarzegster, vertelde Dina, de jonge deerne, welke slechts met moeite de slaap verdreef.

— De vaak doet u zulk een onzin klappen, bromde Agatha.

— Dina heeft gelijk, verzekerde Wouter. Ik heb dat wijf nog gezien.

— Dina heeft in uw ogen altijd gelijk. Als ze wit zwart noemt, zijt gij ook kleurenblind. Een waarzegster? Een dievegge, ja, een medeplichtige van de grote roverkapitein.

— Als ge 't niet gelooft, hernam de knecht, moet ge haar straks maar eens uw hand tonen. Ze zal u de toekomst voorspellen. En dan weten wij meteen, of we nog lang met u geplaagd zullen blijven.

— Ge moest u schamen, leegloper! stoof de bejaarde meid op. Zo'n ongevoelige Judas, zo'n mensentreiter zit daar te spotten als wij allen in droefheid verkeren.

— Men zou het van u niet zeggen! plaagde Wouter. 'k Wed, dat ge deze noen van uw zieke meesteres nog kwaad verteld hebt.

— Dat heeft ze ook, vertelde Dina, die nu klaar wakker scheen.

— Leugenaarster! lastertong!...

— Hebt ge niet beweerd, dat mevrouw beter zou gedaan hebben, op haar kind te passen dan naar Jan en alleman te lopen, dan voor ziekenoppaster te spelen? vroeg de jonge meid.

— Adellijke dames doen dat ook niet.

— Neen, die maken hun dienstboden het leven lastig. Gij zoudt dat dubbel en dwars verdienen, maar wij werden er dan ook mee geplaagd, hernam Wouter. Onze meesteres is een engel op aarde en gij met uw venijnige tong kunt niet laten uw vergif naar haar te spuwen. De heer moest u vierkant aan de deur zetten.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 32

EERSTE JAARGANG

11 MEI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

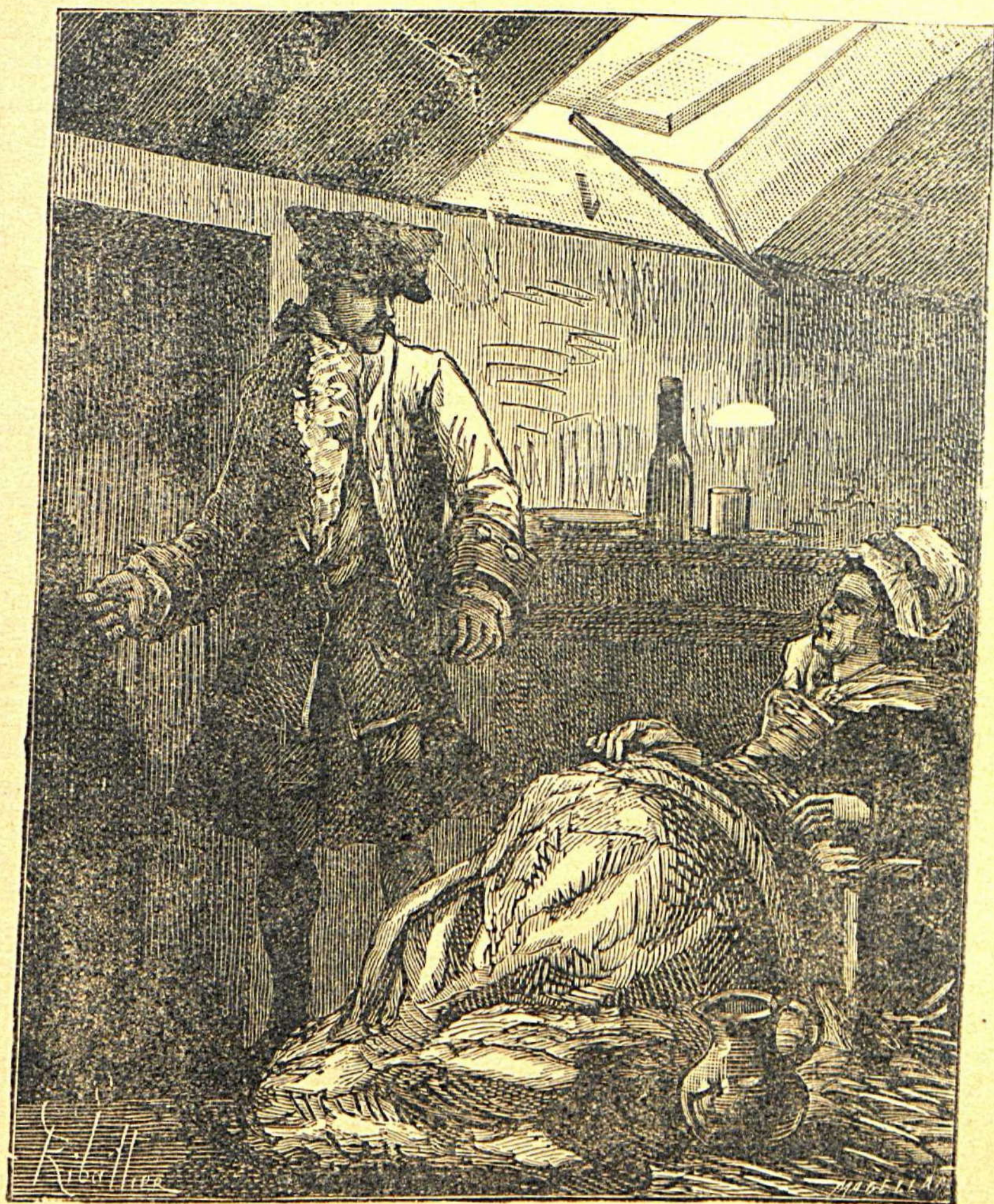
VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

— Ze hebben mijn kind geroofd, sprak van Meerdal (Blz. 228)

VIJFTIGSTE HOOFDSTUK VAN MEERDAL EN DICK

We zagen hoe Godfried Van Meerdal en Dick te paard het slot verlieten op den avond van den vreeselijken dag. Hunne rossen draafden snel voort.

— We moeten nog een heel eindje verder, zei de jonge baron tot zijn dienaar. Dick, jongen, ge zijt altijd een trouwe makker geweest en daarom wil ik u wat van mijne geschiedenis verhalen.

— Gij waart steeds een goed heer, voor wien ik door een vuur zou loopen. Nog geen

oogenblik heb ik mijn dienst hier beklagd. En de ramp van heden maakt me zoo wanhopig als u zelf. Wee, zoo ik den schuldige in mijne handen krijgen kan.

— Ik heb wat hoop, onze lieve Beatrix te redden.

— Hoop, zegt ge? Spreek heer, zend me waar ge wilt, ik zal rijden tot ik niet meer kan en dan nog wil ik trachten mijn paard te bestijgen of te voet te gaan.

— We willen dezen avond eene zooge-

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489